

Comiat

A Jordi Roselló i José Pascual;
a la memòria del seu pare.

La nit ha estat com de costum. Sembla com si no hi haguera res i tan sols regnara el silenci i un buit absolut on cap tota la soledat del món.

Jo dorm i em desperte ahora.

Voldria acotxar els teus somnis de xiquet, pare.

Els he imaginat tantes voltes, no te'ls he preguntat, poques vegades; sí, te'ls he demanat i quan me'ls explicaves me n'adonava com de distints varen ser als meus. Però també els tingueres. Un de tants fórem nosaltres.

Ara quan la vida se t'escapa enmig d'aquesta obscura quietud, faig repàs dels temps compartits, de les paraules, dels valors, del pacient i callat voler quotidià.

- Demana'm aigua, demana'm pa, un tros de cel, el sol, la llum, les meues mans.

Tot t'ho duré fill...

Això em deies mentre no entenia significats, però coneixia que allò amb què m'acaronaves era bell i bo.

Tan sols això puc fer, romandre com un petit fanal a la vora de qui fou mariner quan jo era un innocent grumet.

Estimat pare d'aigües dolces i salades, estimat pare d'un viure sense por davant dels meteors.

Que tingues bon vent i vela ampla per aquest darrer viatge teu.

Has de saber que nosaltres siga en la memòria oculta de la pell o el cor de primavera cíclica que ens renova, sempre t'estimarem...